

Agâh

Anannem eskiye dair bir şeyler hatırlamakta her yaşlı insan kadar zorlanıyor. Fakat hatırladığı zaman ortalama tarihi ve zamanı, insanları vs her şeyi hatırlayabiliyor. Biz öyle değiliz. Bizim neslimiz geçen sene olan bir şeyi hatırlamakta gerçekten çok zorlanabiliyor.

Bunun özel bir sebebi olduğuna inanıyorum.

Öncelikle yaşamaya zorunlu bırakıldığımızın hayatın içeriklerinin çok fazla fakat değerinin hiç olmaması. Yolda yürürken duyduğumuz, gördüğümüz reklamların, gereksiz bilgilendirmelerin haddi hesabı yok. “ŞOK KAMPANYA”, “BELEDİYEMİZ ŞUNU ŞU KADAR YAPTI”....

Sonrasında yaşamın hızının arttırılması. Bir güne sığmaması gereken bilgiler edindiğimiz gibi bir güne sığmaması gereken şeyler yaşıyoruz. Teknolojinin temeline hayatı kolaylaştırmak var. Hızlı telefonlar, hızlı çorbalar (ki en çok hızlı çorbaya ayar oluyorum), hızlı aşklar, hızlı kavgalar, hızlı düşünenler ve hızlı her şey.

Eskiden gün başına gidebileceğin yerler, yapabileceğin etkinlikler görebileceğin insanların sınırı vardı. Şu anda kafamızı doldurmak zorundayız. Gerçekten denedim, yazılar görmemeye reklamlar duymamaya gereksiz bilgiler edinmemeye çalıştım. Hayattan soyutlansan bir şekilde denk geliyorsun. Sistem o kadar aşık olunası ki. Tahmin edemezsiniz.

Taşralardan şehirlere yapılan yollardan geçerken hep şehirleri düşünürüm. Hadi hep beraber büyük kâşanelerde bacak bacak üstüne atmış, para sayma makinalarının sayılarını bilmeyen sistem âşığı “Şanslı” insanları düşünelim. Yediği hakları düşünmeyen insanları. Dert bize öç diye haykırmak istiyorum. Bu “Zengin” Arkadaşa bir isim takalım. İroni olsun. Haktan diyelim.

Haktan her sabah uyandığında gün içerisinde ne yapacaklarını düşünüyor. Kendisi için hazırlanmış harika kahvaltı masasına oturacak. Masanın altındaki “İsraf” yazısını okumayacak bile. Haktan birazdan 3 farklı koridordan geçip evin garajına geçecek. Türkiye’de 12 tane olan arabasına binecek. Sokağa çıktığında etrafındaki hayat koşuşturmacasını görmeyecek. Hatta diğer arabaların

neden bu kadar yavaş olduğunu düşünüp sinirlenecek. Anlamsız bir sinir olacak ve o lanet herif bunu asla anlamayacak.

Haktan bey iş yerinde çok saygı gören bir arkadaş. Öyle olduğunu zannediyor. Bu cümleleri yazarken anannemin kuş cıvıltısı dolu bahçesinde yanıma bir genç geldi. Selam verdi, aldım fakat tanımadığımdan dolayı rahatsız olmuştum, bir anda hayatıma girdi ve acilen ya kovmalıydım yada tanımalıydım. Nasılsın dedim, nasıl gidiyor? -İyi be ağbi dedi. Önceleri çok konuşası yoktu. Nereden bilebilirdimki bana dönüm noktaları yaşatacağını?

Anannem çıkageldi ardından, bahçeye neler yapılacağını anlattı Agâh'a. Agâh büyük bir huzur ile dinledi. Gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. Tamamdır teyze dedi. İşlerini çabucak halledip yanıma oturdu. İnsanlara sormayı çok sevdiğim ve asla doğru düzgün bir cevap alamadığım bir soruyu sordum ona. Birlikte olduğun hakikat nedir?

Kulaklığım herhalde dedi, organım oldu. Gülerek söyledi bunu ve bir anda ciddileşti.

Birlikte olduğum hakikat pes etmemek sanırım dedi, ama bu çok zor ve artık bayılmak üzereyim. Yaşam kaynaklarım, başıma gelenler baydı artık dedi. Onaylarcasına kafamı salladım ve biraz onu bekledim. Düşünmesini, hayal kurmasını bekledim. Ardından devam etti.

“Yükümü çeksın katırlarım, birkaç sene yükümü çeksın

Pışsın aşım, dönsün değirmen, tutunabilsın,

Hayat deyip hayat verdiklerim önünü görsün

Üstünü örtsün sevdiğinin, gönlünü etsin

Yönünü bulsun, önünü görsün, hatta bugünü bilsin

Beni her hatırladığında bir köpeğin yüzünü sevsin

Bu kadar ağır yükün altındayken yükümü çeksın katırlarım

Çünkü ne olursa olsun üzüleceksin."

Bana ortaokulunu anlattı, ailesini anlattı, lisesini anlattı. Hepsi fazlasıyla ilgimi çekiyordu. Zor bir aile yapısından geliyordu. Etrafımdaki çoğu insanda zor bir aile yapısından gelmekteydi. Tabiki kıyaslanamaz hiç bir dert. Ama önemli olan ayrıntı derdini dinlemeseydi. Bu çok güzel bir şey. Etrafımdaki insanlar sorunun farkında bile değil çözüm arasın. Halı altına gam süpüren insanlardan değildi o. Onun derdi öçtü. Ona bu dertlerin çok güzel şeyler olduğunu söyledim. İnancını

bilmiyordum ve hiç konuşanımda yoktu. Sadece ona söylemek istediğim cümleleri bir türlü birleştirememiştim.

Agâh, sorunlarımız çok güzel, çünkü biz çok güzeliz. Belaya hazır olmamız gerek. Haktan bey gibi insanlar otokontrol olarak kendine dert çıkarırlar biliyor musun? Düşünsene hiç bir sorun yok her şey dört dörtlük. Böyle yaşanmaz. Demiyorumki problemlerden zevk alalım, bu suç. Çözmek için elimizden gelen her şeyi yapalım. Bilmemiz gereken tek şey yenisinin geleceğidir. Seni mutlu edecek olan şeyi bilmiyor olduğunu düşünebilirsin. Yapman gereken tek şey kutsal elmaslarını korumak, onlara zarar gelmemesini sağlamak. Ki burada en önemlisi senin için kutsal elmaslar nedir ve/veya kimdir. Annendir, hayalindir, seçtiğin insanlardır. Onları kurtarmak adına çalış. Bak cümlelerim çok farklı yerlere çekilebiliyor o yüzden hep ayrıntıya girmeye çalışıyorum. Kurtarmaktan kastım yüzlerinin gülmeleri. Onları bataktan asla çıkarma, sadece onlara bataktan çıkmaları gerektiğini söyle ve anlat. Eğer senin büyüne kapılırlarsa (Ki Agâh gerçekten büyülü birisisin) zamanı olmayan yerlerde zamanı olmayan şeyler yapabilirler. Aklımızın almadığı ve düşünemediğimiz çok şey var. Mutsuz olmak için sebep yok. Sadece hayat koşuşturmacasında bazen yürümemiz gerekiyor. Bakma sen, taşra yollarında koşarsak düşeriz. Yavaşladık diye üzülmememiz gerekiyor.

Velhasıl Agâh, sen kaçmakta çözüm bulma, bak ben buralara kaçtım bir günahın ve bir günaydının içerisindeyim. Sen büyülüsün ve büyünü kullan. Temizliğini, saflığını kullan.

Âgah beyler ve Haktan beyler size söyleyeceklerim her zaman aynı. Ama olay gittikçe en sıkıcı düşmanım kişisel gelişimcilere doğru gidiyor. bu yüzden tam olarak burada susuyorum.

(Yaklaşık 15 gün geçti)

Dağlarım karlar yağmıyor benim. Karlarıma dağlar yağmakta her gece.

Revision #1

Created 1 Eylül 2023 21:23:38 by Kelimeadam

Updated 1 Eylül 2023 21:23:53 by Kelimeadam